

BLANCA ESTRELLA, PRESIDENTA DE L'ASSOCIACIÓ CLARA CAMPOAMOR

Text: JOAN M. OLEAQUE / Fotos: RAFA GIL

"El cas Alcàsser té moltes víctimes"

Blanca Estrella (Bilbao, 1944) presideix l'associació pro drets de la dona i del menor Clara Campoamor, que actua com a acusació popular en el judici a Miquel Ricart. Aquesta és una de les poques vegades que ha parlat amb la premsa des que començà el procés.

La desesperada singularitat del cas Alcàsser ha fet que qualsevol aspecte que envolta el procés difícilment pugui sorprendre ja el ciutadà que segueix, amb major o menor al·lucinació, el judici contra Ricart. No obstant això, una de les fractures que més impacte ha suscitat és la que desmembrava el tàndem Blanca Estrella (presidenta fundadora fa catorze anys de l'associació Clara Campoamor, una de les acusacions populars d'Alcàsser) i Fernando García (pare de Míriam, una de les nenes assassinades), dues cares d'una única moneda.

Però com una imatge d'un espill trepitjat, aquesta unió es va anar polvoritzant en miquetes. Juan Ignacio Blanco, periodista de l'equip d'investigacions de Fernando García avui enemistat amb el seu mentor televisiu, Pepe Navarro, va insistir perquè Estrella parlara amb l'advocat de Ricart. Ella, però, s'hi va negar. Les conclusions de l'acusació popular representada per l'associació Clara Campoamor consideren que Ricart va participar directament en el crim; les de García es dissipaven buscant una xarxa de pervertits adinerats i exculpaven Ricart. Blanca Estrella es va espanytar de les acusacions de García i de Blanco contra alts càrrecs polítics, i a més a més, la família de Toni Gómez —que amb Fernando García compon l'acusació particular— va demanar l'exclusió de l'associació en el procés, petició que l'Audiència de València va desestimar. Finalment, l'acusació popular i particular acceptaren de caminar separades. Blanca Estrella, sempre molt visceral en les seues declaracions, assisteix des de Bilbao, on té la

seu l'associació que presideix, al desenvolupament d'un procés en què creu. No vol parlar mentre dure el judici sobre el paper que l'acusació particular ha desenvolupat en programes televisius com *Esta noche cruzamos el Mississippi*, però l'ombra d'una ferida interna i del rebuig intens es filtra durant la conversa.

"Qui viola primer i mata després és condemnat per dos delictes. Qui mata primer i viola després, només per un. No és normal i hem d'exigir que el codi penal siga més complet en aquest àmbit."

—Podria recordar algunes actuacions destacades de l'associació?

—Per exemple, haver aconseguit fer veure als polítics que l'estat és responsable si un violador ix de la presó al carrer i torna a violar, si és que ho fa, i que la reinserció és per al qui realment estiga en disposició de reinserir-se, no per a qualsevol. Això queda molt clar en el cas de la nena Olga Sangrador de Villalón de Campos, a Valladolid, un cas anterior al d'Alcàsser. En aquesta ocasió, un violador va eixir amb un permís de regal que li donaren a la presó. Els mateixos funcionaris penitenciaris van dir al jutge que aquest home no estava preparat per a eixir de permís, i aquest pres viola i mata Olga. Això era el que ens faltava per demostrar que els permisos a violadors havien d'atorgar-se de manera molt més minuciosa. Alcàsser ho va refermar.

—És delicat, però no hi ha possibilitat que així es puguen vulnerar els drets dels presos condemnats per violació?

—No, els permisos no s'eliminen, sinó que s'atorguen d'una manera més seriosa i controlada, no solament pels anys que el condemnat haja passat empresonat, o perquè trebal·le bé a la presó.

—Però en el cas d'Anglés, el seu comportament en

presó podia fer pensar que era mereixedor de la reinserció.

—El comportament en presó no és l'element que cal valorar. Has de valorar el comportament del pres davant del propi delictes que ha comès. Segons la legislació, la reinserció ha de garantir la correcta conducta del pres en llibertat, no dins de la presó.

—*I com es pot decidir exactament quan està preparat un pres per a la llibertat?*

—Es cosa dels professionals penitenciaris; el meu paper és exigir que això es compleixa. Com també exigir que el codi penal siga més complet en aquest àmbit i incloga també la violació *post-mortem*.

—*Què vol dir?*

—Que a Espanya hi ha qui viola primer i mata després i és condemnat per dos delictes. Però hi ha qui mata primer i viola després, i només és condemnat per un delictes. No és normal.

—*Per què es presenta la seua associació en el cas Alcàsser?*

—Perquè ens ho demana Fernando García.

—*I quan arriben les discrepàncies entre l'acusació popular i l'acusació particular?*

—Jo sempre he mantingut el mateix, que Ricart va participar directament en el crim. He dit que ho ha fet i que ho ha de pagar i he fet costat a les víctimes. Ara, quan les famílies de les víctimes Míriam i Toni comencen a dir que Ricart no hi té res a veure, tot i haver molts indicis de la seua culpabilitat, jo me n'allunye perquè tinc la convicció moral que Ricart ho ha fet. I la tinc des del principi. A més, crec que Ricart, com el "violador de l'ascensor" o l'assassí d'Olga Sangrador, tornarà a matar si el deixen en llibertat.

—*Ricart no sembla un assassí en sèrie.*

—Aquest no té per què ser diferent a altres casos que l'associació ha dut endavant. Tenim una experiència molt llarga i hem mantingut contacte amb milers de dones. No crec que Anglés siga el dolent i Ricart el bo de la història. L'informe psiquiàtric indica que sap molt bé el que fa, el que va fer. No ho oblidem, ell mateix va dir que havia violat Desirée. Ara pot dir el que vulga, però ho va reconèixer en un primer i decisiu moment. La qüestió és que la mare de Desirée vol que es faça justícia amb ell. I jo també, i estic legitimada per demanar-ho. Com sempre que portem a judici un acusat, la nostra feina acaba quan comença la dels jutges i advocats, i en aquest cas el nostre lletrat, Virgilio Latorre, ajudat per Lluïsa Ramon (que s'hi presenta per l'acusació popular en nom de la diputada socialista de les Corts Valencianes Lourdes Alonso) ho fan molt bé. I respectaré la decisió del tribunal perquè sóc una demòcrata.

—*Vostè va insistir a dir en un moment de la instrucció que la Guàrdia Civil investigava almenys tres persones, a banda d'Anglés i Ricart...*

—No. Jo vaig dir que hi havia denúncies contra algunes persones, i aquestes no figuraven en el sumari. Són sobretot denúncies nostres i de l'acusació particular, però que no havien estat considerades a l'hora de formar part del sumari. Una d'elles, pobret, és contra Ramon Polo, propietari de la Coolor, la discoteca a què es dirigien les nenes quan varen ser assassinades. Jo sabia que existia una denúncia contra ell, i vaig preguntar per què no s'havia inclòs en el sumari. Aleshores, la Guàrdia Civil em va explicar que havien investigat la denúncia, i havien comprovat que ell no tenia res a veure en el cas. L'acusació particular va insistir a dir que la denúncia s'incloguera en el sumari, i després va venir l'acorralament televisiu *[Es refereix a l'intent de vincular Polo amb el crim que varen protagonitzar Fernando García i Juan Ignacio Blanco en el programa Esta noche cruzamos el Mississippi, després que aquest declarara al judici]*. És clar, jo no imaginava que patiria una persecució en tota regla, que formaria part de "la conspiració". Lamente molt aquesta situació, i sóc solidària amb ell. És una altra víctima, una de les moltes víctimes que hi té el cas Alcàsser.

—*Aquesta contundència també la va manifestar en parlar de Luis Frontela, forense de l'acusació particular, el 12 de maig, primer dia de judici. De veres pensa, com va dir, que si vostè fóra el jutge, Frontela estaria en la presó?*

—Respecte a aquest punt només vull deixar clar que accepte i compartesc totalment el que va dir el tribunal sobre ell.

—*El president del tribunal, Mariano Tomás, va reprendre durament el catedràtic sevillà, i va argu-*

"Luis Frontela va deixar que em posara en evidència davant dels mitjans de comunicació. Jo insinuava que la moqueta podia haver desaparegut, quan la tenia ell."

mentar que havia comès una greu irregularitat processal per haver analitzat la moqueta que va servir de sudari dels cadàvers després d'haver estat tancat el sumari, i sense haver rebut una ordre judicial concreta. Hi està d'acord?

—Totalment. Quan nosaltres i l'acusació particular actuàvem conjuntament, jo anava absolutament perduda en el tema de la moqueta. No sabia si era una catifa persa, com deia Fernando, o una moqueta bruta, o què. Vaig dir a Frontela que m'orientara sobre la qüestió, i no ho va fer, i això que ell la tenia, cosa que no es va descobrir fins tres dies abans del judici. Em vaig posar en evidència moltes vegades davant dels mitjans, insinuant que aquesta peça podia haver desaparegut. Un desastre, vaja.

—*Creia que algú podia haver fet desaparèixer la moqueta expressament?*

—No; jo creia que podia haver-se perdut per una

instrucció poc acurada.

—Aquesta setmana en l'Audiència es dirimeix l'actuació de la Guàrdia Civil, i, entre altres temes, ha quedat clar que Fernando García va inventar-se un anònim per provocar una investigació. La instrucció, segons vostè, va ser finalment tan deficient com s'ha dit?

—Es va fer amb massa... humanitat. Massa agents de la Guàrdia Civil, massa analistes, massa forenses... un excés que va acabar en defecte. Però el judici va bé, crec que el tribunal actua en benefici de la veritat, per damunt de tot. I "tot" ací vol dir realment tot, perquè hi ha molt en contra. Jo sempre he mantingut que hi ha més gent implicada, a banda d'Anglés i Ricart. Puc equivocarme, però preferesc fallar per forçar una investigació que no per deixar-la estar. En canvi estic segura que la gent addicional no trenca el cercle dels dos acusats. No hi ha xarxes, no hi ha res.

—De qualsevol manera, hi ha també el sumari B, obert al jutjat d'Alzira per a la causa d'Antonio Anglés. En aquest sumari les acusacions popu-

lars han recorregut contra la intervenció com a acció popular de Juan Ignacio Blanco. Aquestes diligències podrien aportar noves proves sobre altres implicats en el cas. Si és que se'n troben.

—Sí, i està obert gràcies al treball de l'acusació popular i al protagonisme que he volgut prendre jo en aquesta qüestió, tot i l'erosió que m'ha produït. Però no s'admetran hipòtesis, especulacions o absurds, sinó proves, o indicis clars.

—Aleshores, en acabar el judici a Ricart hi pot haver un judici en rebel·lia a Antonio Anglés?

—No ho sabem, es farà el que considere la llei. Però estic contenta de l'obertura del nou sumari i de la revisió que el nostre lletrat Virgilio Latorre va fer de l'informe de la Interpol que indicava que Anglés va agafar un vaixell cap a Irlanda.

—El City of Plymouth.

—Sí. Latorre es va llegir detingudament l'informe

—Qui va ser Clara Campoamor?

—La primera dona diputada en Espanya, membre del grup que va redactar la Constitució de la Segona República. En aquesta Carta Magna, ella va introduir el dret de la dona a votar en igualtat a l'home. El seu partit estava en contra, i la va expulsar, però ella va lluitar per aquest dret en el congrés dels diputats, que li va donar suport. Ella va defensar el nostre dret al vot, a l'avortament, al divorci, i també va vetllar pels drets dels menors.

instruït com vostè?

—Sí és així, és perquè no segueixen realment el que passa al judici, sinó allò que les televisions diuen que passa, el que els convidats a debats n'opinen. La televisió que ho vol fer bé, dona la notícia com un flaix informatiu. La que té ganes d'embolicar la troca, fa dues hores diàries de programa sense sentit. Però els testimonis van posant les coses en el seu lloc.

—La família Anglés no ha ajudat molt.

—Parle de testimonis seriosos que viuen del seu treball.

—No dels que viuen de la televisió.

—No crec que siga moment de referir-me estrictament a això. D'aquestes compareixences, i dels mitjans on es parla dels budells de les nenes i de cada mil·límetre de les autòpsies, caldrà parlar quan acabe la vista. No ara, quan el que jo diga encara podria ajudar a animar el joc dels interessats.

i les coses no encaixen. Em vaig reunir amb la Guàrdia Civil, que revisen aquest informe i altres documents. Noves investigacions donaren lloc a un informe nou de la Interpol, en què la tripulació no reconeix Anglés com a polissó. I hem aconseguit que el jutjat d'Alzira done de nou l'ordre de crida i cerca d'Anglés.

—O siga, que Anglés pot ser viu.

—Sí, sí.

—I l'associació manté que es pot haver quedat a l'estat espanyol.

—Què demostra que no ho ha fet? És molt fàcil dir que ha mort. Molt bé. Aquell que ho mantinga que mire de demostrar-ho, perquè jo mantindré que és viu al jutjat d'Alzira.

—L'opinió pública té una noció confusa del procés. El Consell General del Poder Judicial ha demanat al poder legislatiu que regule la presència de testimonis i perits davant dels mitjans de comunicació, i el ciutadà del carrer pensa que es tracta més aviat d'un serial judicial sense desenllaç evident. Per què hi ha molts que no veuen el procés tan ben

